

отъ мене.” Тия бѣхъ Давидовы-тѣ исповѣданія ; такыва бѣхъ чувства-та съ които той бѣше угнѣтенъ. А пакъ чудно е да ся каже, и почти невъзможно да вѣрваме ; това е дѣло-то което единобожника привожда за да докаже че Богъ-тъ който ни даде Библиѣ-тѣ, насърдчава чело-вѣцы-тѣ къмъ прѣлюбодѣйство и убійство.

Защо писател -тѣ на Библиѣ-тѣ описахъ тоя Давидовъ грѣхъ ? Тѣ трѣбва да сѣ были много честни чело-вѣцы, като ся дали такова беспри-страстно описаніе за пороцы-тѣ както и за добродѣтели-тѣ на оныя за животъ-тѣ на които тѣ писахъ. Явно е че историкъ-тѣ знаеше, защото той казва, “че дѣло-то щѣше да даде голѣмъ причинъ на врагы-тѣ Господни да ху-лятъ.” Тогавъ защо описа това дѣло да ся прѣ-дава чрѣзъ всичко бѣдѣщо врѣме, и да дава причинъ на врагове-тѣ на религіѣ-тѣ да ѣхъ прѣзиратъ ?

Историкъ-тѣ можеше да ся смълчи за това нѣщо. Той можеше да опише само добродѣте-ли-тѣ на Давида. Но безъ ни една думъ за оправданіе и намаленіе на грѣхъ-тѣ, тѣй го описа въ пълнѣ-тѣ му лошавинѣ. А тыя сѣ писатели-тѣ които, споредъ мысль-тѣ на единобожника ся трудятъ да прѣльстятъ свѣтъ-тѣ ; чело-вѣцы толкозь честни и искренни щото описватъ цѣлѣ-тѣ истинѣ безъ да гледатъ дали ще утвърди това вѣрны-тѣ или ще даде причинъ на безвѣрници-тѣ да хулятъ.

Тая работа на Давида, земена въ всички-тѣ